

A kereszténység örömhír és nem gyász hír**1) Gyász hír**

Nietzsche egy mondata jutott eszembe, hogy a „*sápadt Galileai*” beteggé tette a világot. Aki sosem nevetett, csak beteg lehetett.

Lehet, hogy nem pontosan idéztem, de a **Bokor** szellemiségében is tapasztaltam (magamon is), hogy az evangélium elemzése során inkább a sötét árnyak felé hajlottunk. Jézus követése akár az akasztófához is vezethet. Alapítónk „*vértanúképző*” iskolának gondolt minket a diktatúra idején. Tény, hogy a sokat emlegetett **eszményeink** lehetséges negatív következményeit emeltük ki elsősorban. Adás helyett a szegénységet, szolgálat helyett a kiszolgáltatottságot, szelídség-erőszakmentesség helyett az üldözést. Abban a korban ez érthető is volt.

De a **kereszt** csak féligazság. A **húsvét** a teljes igazság! És most nem akarok eretnokségek tömkelegébe bonyolódni azzal, hogy hiszem-e a dogmák feltámadás hitét, vagy megelégszem azzal, hogy Jézus élve jött ki a sírból. Mindkettő csak az ő szerető Atyjának műve lehet. De tény, hogy a **húsvét** üzenete nem a halál, hanem a halált is legyőző élet végső győzelméé.

A **Nietzsche** idézethez még hozzá kell tennem, hogy végül is eljut olyan **Jézusképhez**, melyben nagy átértékelés történt. Egyik elemzője szerint Nietzsche „helyenként mintha az akartnál is magasabb piedesztálra emelné Jézust, akit mindenekfelett a **szerelem iránti vágy** jellemez, s aki saját **életpéldájával** mutatta meg, miként nyerhet az ember belépést a **szív Mennyeországa**ba. Egy ilyen élet szerinte minden korban lehetséges... Korunk emberének is egy életlehetőség...”

2) Örömhír

A mai evangélium **Tamás hitéről** szól. Tamás látva újra Jézust hitetlenkedése Istendicsőítő hitté magasztosul, leborulva Jézus előtt: „*Én Uram, én Istenem!*” Az Atyát dicséri ezzel, aki nem hagyta cserben sebekkel borított haldokló gyermekét.

Jézus **jelenéseit** a biblikusok időrendbe szedték. Hajnalban még a kertben találkozik Mária Magdolnával. Majd ezután Péterrel és Jakabbal. Dél tájt, már úton Emmausz felé, két tanítvánnyal. Este pedig az zárt ajtók mögött megbúvó és félő tanítványival, Tamás nélkül. Nyolc nap múlva az egész csoporttal, Tamással együtt. Pál tud arról, hogy 500 testvérrel is találkozik, nyilván Galileában. Ott, a Genezáreti tóparton a halászokkal, Péteréssel. Végül 40 nap után a hegyen, ahol végső búcsút vesz barátaitól.

A tanítványoknak és a női csoportnak is **hihetetlen** volt, hogy azt a sírba fektetett Jézust még újra élve látják. Álmukban talán lehet, vagy vízióban, mint később Pál a damaszkuszi úton, de hús-vér emberként élve?!

Pedig ez történt. Nem kísértetet láttak, nem is egy újratemtett lényt. Ezt **Jézus maga bizonyítja**, amikor az átszúrt oldalába teteti Tamás ujjait. **Lukács** bővebben leírja (24,39-43), hogy Jézus kijelenti, hogy nem szellem, mert a szellemnek nincs húsa és csontja. De ez még nem volt elég, ezért enni kért. Halat és lépesmézet adnak neki, és szemük láttára eszik, majd együtt esznek vele. **Tamás** nem csak hiszi a hihetlent, hanem tapasztalja a lehetségest!

Aki hisz a **történeti Jézusban**, és akit zavarnak a mitológiák istenei és meghaló és feltámadó istenemberek, a húsvéti eseményből kiolvashatja azt a **valóságos hírt**, hogy egy ilyen találkozás Jézussal eget rengető benyomással érhet fel egy ember életében. Ez történt a halál miatt csalódott, kétségbeesett, és a hatalomtól rettegő tanítványokkal, **Tamással** is. Önmagában ez a hír, és Jézus egész élete és tanítása alkalmas arra, hogy az ember tanuljon belőle. De nem csak elméletet, hanem **tapasztalatot** is szerezzen róla!

Életemben sokszor ért kellemetlenség, bántás, noha börtönbe nem kerültem (csak mellé), most pedig veletek együtt karanténba, de ti is megfigyelhettétek, hogy ha elmúltak a bajok, **a végén** mindig valami jobb lett. Még a bűneinkből és a szenvedéseinkből is jó jöhet ki. Ilyen az élet!

Szerintem a **kereszténység** nem azért lett világvallás, mert **Pál** apostol mitikus feltámadás hitével meghódította a világot. A Jézus esemény azzal lett elpusztíthatatlan kiindulópont, mert a kisemberek, mint mi, azt tapasztaljuk meg életünkben, hogy **jóra fordulnak a bajok**. Csak hűek maradjunk az **Élet Útjához és Igazságához**, amit maga Jézus mutatott szavaival és élete példájával. Amiből logikusan arra következtethetünk, hogy még a legnagyobbnak vélt baj, a **halál** is csak egy kis epizód az **Élet** nagy kalandjában.

--- **Jézus híre nem gyász hír, hanem örömhír! Tamás hite** és a mi hitünk nem csak hit, hanem tapasztalati bizonyosság lehet arra, hogy az **élet győz még a halál felett is!**

[Kovács László elmélkedése]

Genezáreti-tó